

Проповед 225

Църквата

Прочит: Деяния 4, 32 - 35

Скъпи братя и сестри,

Христос възкресе! С този поздрав християните трябва да се поздравяват чак до празника Възнесение, а да носят тази истина в живота и сърцето си през целия си живот. Затова не преставайте да се поздравявате така и да живеете според тази истина. Фактът, че Исус Христос е възкръснал, трябва да бъде видим в живота ви. Живейте като свидетели на Възкръсналия Исус. И го правете всеки ден. Често сме изкушени да живеем през седмицата - както си искаме, а в неделя - както Библията повелява. Обаче, не това е начинът, по който един човек, срещнал Възкръсналия Исус, трябва да живее, Той трябва да живее променен живот. Като повярвали в Исус, за нас е важно какво свидетелство даваме на хората около нас. Джипси Смит, известният цигански проповедник от 19 век, разказва един случай от времето на своето повярване. Той повярвал още като дете и още тогава имал голямо желание да свидетелства за Исус Христос. Имал желание и неговият чичо да повярва. Това обаче било трудно за осъществяване, тъй като при циганите, според циганските традиции, не било прието децата да поучават възрастните. Затова малкият Родни се молел усърдно за чичо си и чакал Бог да му предостави възможност да свидетелства за вярата си. Един ден чичото забелязал, че новите панталони на неговия племенник имат дупки, и го запитал: Родни, как така си прокъсал панталоните си и на двете колена? Какво си правил? Момчето разбрало, че сега е точният момент да говори за вярата си и казало: Чичо, скъсах ги докато се молех за теб! Стоя на колене пред Бога и се моля Той да те благослови и ти да повярваш. Това свидетелство било напълно достатъчно. Чичото прегърнал малкото момче и не след дълго сам отворил сърцето си за Спасителя. Тази история ни показва същото - промененият живот носи промяна не само в нашето ежедневие, но и в живота на другите. По същия начин ние можем да видим и живота на учениците на Исус Христос - те се срещнаха със Своя Спасител и се промениха по един чуден начин - от една разпасана и страхлива команда се превърнаха в хората, чрез които Исус Христос промени светът. Наистина е така, само срещата с Възкръсналия Исус може да донесе толкова голяма промяна. Хората, които са променили облика на света чрез Църквата, са хора, които са се срещнали с Исус и са Го видели възкръснал. Да вземем за пример и днешната неделя, която, както знаете, се нарича Томина неделя, на името на онзи апостол Тома, който искаше да сложи ръка в раните на Исус Христос. След срещата с Исус, Тома каза просто: **"Господ мой и Бог мой!"** Срещата с Исус Христос, и то възкръснал, промени самия него. Повярвайте ми, ако допуснем Исус Христос да действа в ежедневието ни, то промяната ще е огромна. И тогава е важно не да Го оставим да действа там, където на нас ни се иска, а да оставим Бог да ни води и да ни праща там, където Той иска. Това е голяма разлика и това е нещото, което се случва и с учениците. Когато Исус Христос възкръсна и отиде при учениците, те предадоха целия си живот в Неговите ръце, така че бяха там, където Исус ги пращаше и вършеха онова, което Той искаше от тях; не гонеха своите цели, а Неговите, не живееха за себе си, а за Него. Когато хората живеят за Бога и следват Неговите повели и живеят по Неговите правила, светът може да стане по-добро място за живеене - както в ранната църква.

1. Идеалите ни. Задавали ли сте си въпроса какви са идеалите ви? Какви са целите, които преследвате? Докъде искате да стигнете в този живот? Много хора не си поставят високи цели, за да не се разочароват от бавното им осъществяване или за да не се провалят. Не е ли това едно добро решение и добра перспектива? Малки цели, ниски идеали, които отново и отново да надскачаеме. Така животът ни изглежда по-лесен, така се справяме по-лесно. Не е лошо, когато достигаме идеалите си, но не е лошо, ако си поставяме и високи идеали, особено в областта на вярата. Във всеки случай, това беше начинът, по който постъпваше апостол Павел. Ние добре можем да видим и двете страни на това, за което говорим, в 1. Кор. 9, 26-27: **"И така, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям - не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, самият аз да стана неодобрен."** Павел има реални цели - ние можем да видим, че той тича към нещо, което вижда и което е обозримо, удря за да уцели нещо съвсем точно определено. Но същевременно целите, които си е поставил, не са лесно достижими. За да постигне това, което иска, апостолът трябва да напрегне усилията си и да се поизпоти. Така че трябва да внимаваме да постигнем и двата аспекта - да имаме реални цели, но същевременно да не са нещо, което бихме постигнали с лекота, а цели, които отговарят на нашите истински стремежи и таланти. Какви са вашите цели? Какви са вашите стремежи? Какво искате да постигнете вие в живота си? Какви са стремежите ви в отношенията ви с Бога и по отношение на вярата? За да разберете това, си спомнете как сте повярвали. Какви бяха чувствата ви, когато за първи път се срещнахте с възкръсналия Исус? Какво искахте да постигнете? Колко високи бяха целите ви? И дали, след като измина известно време, не отрезвихте, не се насочихте към по-зряла и спокойна вяра, вяра, която си поставя реални цели, които са лесно изпълними. Ако е така, може да се окаже, че сте забравили първата си любов - онази, която ви дава сили да промените света; онази, която ви прави способни да премествате планини с вярата си; онази, която даде сила на обикновените хора, станали Христови ученици, да променят целия свят; онази любов, която даде сила на реформаторите, която им даде смелостта да се изправят срещу всички институции и хора, за да се борят за чистата вяра. Дали и вие като Павел тичате, дано достигнете наградата на горното призвание, или ходите бавно, но целите ви са въпреки това достижими. Какво искате да постигнете за Бога, какво е променила в сърцето ви срещата с Възкръсналия и продължавате ли да поддържате този пламък?

2. Църква от един друг свят. Когато четем думите на текста от Деяния на апостолите, ние сме впечатлени. Тук като че ли се говори за други хора и за друга църква. Като че ли става въпрос за църква от един друг свят. Ще прочета текста още веднъж: **"А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и нито един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо. И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус; и голяма благодат почиваше над всички тях. А и никой от тях не беше в лишение, защото всички, които бяха стопани на ниви или на къщи, ги продаваха и донасяха стойността на продаденото, и я слагаха пред краката на апостолите; и на всеки се раздаваше, според колкото имаше нужда."** Невероятно, нали? Как е възможно да съществува такова място и да има такива хора? Защо и ние не живеем в такова време, защо и ние не намерим такава църква? И наистина, четейки текста, се потапяме в една друга обстановка и, честно да си признаем, си мислим, че тук се говори за неща, които са много хубави, но не ни се вярва че могат да се случат при нас или дори в нашето време. Да, тогава хората са били други, но сега вече не е така, сега нещата са по-различни. За какви неща пише само тук: **едно сърце и душа, всичко им беше общо, свидетелстваха с голяма сила за възкресението на Господ Исус, голяма благодат почиваше над всички тях.** Това първо

общество трябва да е било толкова впечатляващо, че Лука го описва два пъти в първите четири глави на Деяния на апостолите - подобно описание намираме и във втората глава(2, 44 - 47): **"А всички вярващи бяха заедно и имаха всичко общо; и продаваха от своя имот и собственост, като разпределяха средствата на всички, според нуждата на всеки. И всеки ден прекарваха в храма единни духом и разчупваха хляб по къщите, и се хранеха с радост и чистосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволенieto на целия народ. А Господ всеки ден прибавяше към църквата онези, които се спасяваха."** Животът в първата християнска общност беше впечатляващ. Какво беше особеното в тази първа църковна общност в Ерусалим? Лука се спира на три важни неща:

3. Те имаха едно сърце и една душа. В хубавите църковни общества, мисля и в нашето, има нещо важно като атмосфера и това са места, където хората се чувстват добре, но чак едно сърце и една душа?... И в края на краищата - откъде идва това, защо могат да имат едно сърце и една душа? Сърцето и душата в Библията ни говорят за вътрешния свят на човека. Там, където сърцето и душата на хората са едно, е налице едно съвършено единство. Такова единство, което като че ли не е по човешките сили да бъде достигнато - единство, основано на една любов, която като че ли превъзхожда човешките възможности. За да разберем причината за това единство, можем да се върнем малко по назад, там където намерихме първото описание на църквата в Ерусалим. Непосредствено преди това описание намираме описанието за сливането на Светия Дух. Веднага след изливането на Духа и повярването на около 3000 човека виждаме и това описание на изпълнен с любов християнски живот. Сега вече можем да си обясним защо тази църква изглеждаше по този начин - там всичко и всеки се водеше от Светия Дух. Хората слушаха гласа Му и следваха Неговото водителство. Църквата в Ерусалим беше преизпълнена със Светия Дух. Нямаше човек, който да не се чувства воден и да не е наистина воден от Духа на Бога. Това е нещо, което трябва да запомним. Апостол Павел ни казва в своето послание към Римляните (8, 14): **"Понеже, които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове."** Там, където Божият дух управлява, можем да вкусим късче от небето. Аз вярвам, че там, в първата християнска община, можем да видим късче от небето, където това единство ще бъде съвършено. Запомнете, че ако всички ние допуснем да действа в нас Светия дух и не Го ограничаваме с нашите ограничени стремежи и желания, ние ще можем тук на земята да почувстваме късче от небето. Ние можем да станем едно сърце и една душа; трябва да допуснем, обаче, Светият Дух да действа по Своя начин в живота ни, в целия ни живот, а не само в част от него. Тогава промяната в живота на църквата ще бъде голяма, ще имаме една съвсем различна църква, а и нашият собствен живот ще бъде силно променен.

4. Второто, което не можем да не забележим е, че хората от тази църква имат всичко общо. Това ни се струва странно. Защо ще имат всичко общо? И веднага задаваме въпроса дали и ние трябва да го направим и да припишем всичко, което имаме, на един човек или на една организация? Това обаче са неправилно поставени въпроси. Първо, по отношение на собствеността, въобще не е сигурно дали е имало юридическо прехвърляне на собственост. Казва се, никой не казваше, че нещо е негово. Но не се говори за прехвърляне или събиране на целия имот на едно място, още повече, че само няколко реда по долу се говори за това, че ако някой имаше къща, продаваше я, за да се подпомага общността с пари. Хората просто считаха всичко за общо и това означаваше, че никой от тях не претендираше и не разчиташе на собствеността си. Бог беше Този, Който подсигурива ресурсите. Макар, че имотите по закон продължаваха да са собственост на отделните хора от църквата, душите им имаха съвсем различно отношение към имота, те считаха притежаваното от тях само като едно добро средство, за да се помогне на този

или онзи нуждаещ се брат. Разбира се, продажбите и подпомаганията в тази ранна църква ставаха само на доброволни начало, никой никого не принуждаваше. Това е всъщност и мнението на Библията от началото, та чак до края и. Бог е собственик на всичко, което имаме. Ние сме само настойници на нещата, които притежаваме. От нас зависи как ще ги разпределяме, но не бива да забравяме, че нищо не можем да вземем със себе си. Водените от Светия Дух хора осъзнаваха, че Бог е притежател на материалните неща и затова Му ги предоставяха. Виждаме и един коренно различен начин на разпределение на благата - на всеки според нуждата. И затова разпределение е необходима намесата на Светия Дух, без него ние не можем да разпределям според нуждата, а го правим според това, което ни се иска, и един отминал неотдаван строй е добро доказателство за това. Бог отваря сърцата на вярващите хора, тези, които са водени от Светия Дух, да се грижат едни за други и за Божието дело.

5. Когато оставиш Светия Дух да действа, Бог дава благословенията Си. Като следствие на отварянето на сърцата на хората и доверяването на всичко в Божията ръка, четем: **"И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господ Исус; и голяма благодат почиваше над всички тях. А и никой от тях не беше в лишение."** Вследствие на всичко това четем за невероятното действие на Божията благодат. Важно е да го запомним. Там, където доверим сърцата и душите си на Бога и се оставим Неговият Дух да ни води, там където отворим сърцата си и доверим материалните блага, които имаме, и не разчитаме на своите усилия, а на Божието действие, там идва Божието благословение и силата на Бога. По-често силното свидетелство е променяло живота на Божии хора, а не красиви думи. Там, където имаме хора, водени от Светия дух, доверяващи се напълно на Бога, там, където хората живеят с мисълта и мечтата да кажат на целия свят за това, което Бог е направил за тях, за Божията любов, за Възкресението и вечния живот, получен чрез делото на Исус Христос на кръста, там има благодат, голяма благодат, и там се спасяват хора. Там Божието благословение почива на всички хора и никой не е в лишение. Там, където Божиите хора слушат гласа Му, Бог дава Духа си и светът се променя.

6. Заключение. Срещнали ли сте се с Възкръсналия Исус? Ако да, какво е променило това в живота ви? Какви са целите и идеалите, които сте си поставили? Ако са такива, че да промените този свят за Бога, отворете сърцата си и допуснете Светия Дух да действа във вас. Тогава вие ще се промените, ще се променят хората около вас, ще се промени този свят. Доверете сърцата си на Бога и тогава семействата ни, църквата ни, града ни и нашият свят ще се променят - чрез Божия дух за Божия слава, за да донесем вестта за Божието Спасение до всяко кътче на този свят. Амин.